

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Zagreb, 17.9.2026.g.

ŽALBA NA RJEŠENJE O NAMIRENJU

Rješenjem o namirenju od unovčenja nekretnine upisane u zk. ul. 3998 k.o. Vrapče zk tijelo V, 9. Suvalsnički dio, Sud je rješenjem o namirenju u točki I izreke odredio namirenje razlučnog vjerovnika DRVOPROIZVOD d.o.o. u iznosu od 39.319,42 EUR (cjelokupnom preostalom kupovninom), te je točkom II. Izreke rješenja naložio računovodstvu suda isplatu predmetnog iznosa razlučnom vjerovniku.

Prema stanju stečajnog spisa, stečajni upravitelj je podnio obračun troškova unovčenja nekretnine iz čl. 254. SZ-a u sveukupnom iznosu od 7.226,76 EUR, a o kojim troškovima Sud nije donio odluku u rješenju o namirenju od 2.9.2026.g., te se u navedenom smislu odluka Suda ne može ispitati, a također Sud nije dao valjano obrazloženje zašto nije odlučio o troškovima iz čl. 254. SZ-a. Dakle, ako je Sud smatrao da su obračunati troškovi neosnovani, tada je u rješenju trebao odbiti takav zahtjev. Izmjenama i dopunama Stečajnog zakona obaveza je stečajnog upravitelja da sklopi ugovor za obavljanje knjigovodstvenih usluga. U konkretnoj situaciji, stečajni upravitelj je sklopio ugovor sa knjigovodstvenim servisom, te takav ugovor koji prileži obračunu troškova, predstavlja valjanu osnovu za utvrđenje nastalih troškova. Naime, radi se o dvostrano obvezujućem ugovoru, te obaveza plaćanja nastalog troška proizlazi iz samih odredbi ugovora

Stečajni upravitelj koji zastupa Stečajnu masu iza CONICO d.o.o. u stečaju, ulaže žalbu na točku i i II predmetnog rješenja.

Odluka Suda je u suprotnosti sa točkom 9. obrazloženja odluke, jer u predmetnoj točki upravo Sud konstatira da je odredbama Stečajnog zakona čl. 248 određeno da će se nakon unovčenja stvari ili prava na kojem postoji razlučno pravo 1. namiriti troškovi unovčenja iz čl. 254. SZ-a, 2. namiriti razlučni vjerovnik i 3. preostali iznos predati stečajnom upravitelju . Također Sud konstatira da će se troškovi iz čl. 254. SZ-a utvrditi u paušalnom iznosu od 5%, odnosno ukoliko su stvarni troškovi niži ili viši, u stvarnom iznosu troškova.

Naprijed citirane odredbe je Sud bio dužan lex specialis primijeniti u ovoj pravnoj poziciji.

Nesporna je činjenica da je nekretnina unovčena u ovršnom postupku pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, no ako je razlučni vjerovnik koji je ujedno i kupac predmetne nekretnine, smatrao da ne postoje troškovi iz čl. 254. SZ-a (u SZ-u važećem do 31.8.2015.g. čl. 170. SZ-a), tada je već u predmetnom ovršnom postupku razlučni vjerovnik kao kupac mogao isticati prijeboj svoje tražbine sa kupovninom, a što je razlučni vjerovnik propustio. Dapače, razlučni vjerovnik je kao kupac položio

kupovninu, te se navedenim postupanjem suglasio da se ista prenese na raspolaganje stečajnom sudu sukladno odredi čl. 164a SZ-a važećeg do 31.8.2015.g., a uvažavajući činjenicu da je predmetni ovršni postupak u odnosu na sada stečajnog dužnika kao ovršenika bio dopušten upravo primjenom odredbe čl. 98. Stečajnog zakona važećeg do 31.8.2015.g. Upravo je ovršni sud postupao u smislu odredbe čl. 164a SZ-a jer su predmetne odredbe i bile na snazi kada je ovršni postupak započeo i kada je otvoren stečajni postupak nad stečajnim dužnikom, te je ovršni sud sukladno predmetnoj odredbi samo izvršio namirenje nužnih troškova ovrhe, dok je preostali iznos prenio na raspolaganje stečajnom sudu. Razlučni vjerovnik u odnosu na predmetno postupanje nije prigovorio niti uložio žalbu, te je samim postupanjem dao suglasnost na poduzete radnje ovršnog suda, te se samim navedenim suglasio sa primjenom odredbe čl. 164a SZ-a koja je neodvojiva od odredbe čl. 170. SZ-a (sada čl. 254. SZ-a).

U točki 11. obrazloženja rješenja o namirenju, Sud se poziva na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-3537/2025 od 8.10.2025.g., pozivajući se na uputu drugostupanjskog suda koje upućuju prvostupanjski sud na odluke Vrhovnog suda RH (Rev-895/2020, Rev-333/2025, Rev-420/2024) vezano uz nastale troškove uz uputu da ako je nekretnina unovčena u ovršnom postupku onda je razlučni vjerovnik kupovninu stekao na temelju odluke suda donesene u ovršnom postupku i nije dužan vratiti ni dio kupovnine stečajnom sudu radi pokrića troškova stečajnog postupka.

Stav drugostupanjskog suda citiran u točki 11. obrazloženja odluke ne odgovara stvarnom činjeničnom stanju. Naime, niti je kupovna prenesena razlučnom vjerovniku odlukom ovršnog suda, niti ju je stekao razlučni vjerovnik odlukom ovršnog suda, niti se od razlučnog vjerovnika traži da nešto vrati. Činjenično stanje u ovom predmetu je upravo suprotno navodima Visokog trgovačkog suda jer je ovršni sud postignutu kupovninu nakon namirenja samo nužnih troškova ovrhe (primjenom odredbe čl. 164.a SZ-a) prenio na raspolaganje stečajnom sudu i upravo stečajnom sudu prepustio da odluči o raspodjeli preostale kupovnine, a sa kojim se postupanjem ovršnog suda samim svojim postupanjem ne poduzimajući bilo kakve pravne lijekove, suglasio razlučni vjerovnik. Dakle, nesporno je da na temelju odluke ovršnog suda nije došlo do namirenja razlučnog vjerovnika, da istom nisu prenesena sredstva od unovčenja, te da se od istog ne traži da nešto vrati što nije još niti primio. Slijedom navedenog pravna pozicija u ovom postupku u potpunosti je različita sa obrazloženjem i konstatacijama Visokog trgovačkog suda izražene u presudi P-3537/2025.

Dapače, ukazuje se da je Visoki trgovački sud u svojoj odluci PŽ-3537/2025 u točki 10. obrazloženja presude netočno obrazložio suprotno tadašnjoj sudskoj praksi pitanje nadležnosti započetih ovršnih postupaka u odnosu na primjenu odredbe čl. 169. SZ-a /15 konstatirajući da je sukladno odredbama SZ/15 ovršenik trebao poduzeti radnje radi ustupa predmeta u smislu odredbe čl. 169. nadležnom Trgovačkom sudu. Žalitelj ukazuje da je opće poznato prema tadašnjoj sudskoj praksi pitanje nadležnosti u takvim situacijama bilo riješeno na način da je i nadalje nadležan ovršni sud ukoliko je u postupku poduzeta radnja. U ovom postupku je poduzeta radnja ovršnog postupka prije stupanja na snagu SZ/15, te prema tadašnjem stavu Vrhovnog suda nije bilo mjesta poduzimanju takve radnje. Tek izmjenama i dopunama Stečajnog zakona od 16.3.2022.g. čl. 68. Izmjena i dopuna SZ-a izmijenjena je odredba čl. 169. SZ-a na način da se ovršni postupci prekidaju bez obzira kada je ovršni postupak pokrenut, osim ako već nije doneseno rješenje o namirenju razlučnog vjerovnika, te je tek upravo predmetnom izmjenom i dopunom SZ-a ispravljen dotada važeći pravni stav nadležnosti ovršnog suda. Kako je postupak okončan prije nastupanja odredbi Izmjena i dopuna Stečajnog zakona, to je Visoki trgovački sud u predmetnoj drugostupanjskoj odluci konstatirao pogrešnu činjenicu da je teret propuštanja radnje bio na stečajnom upravitelju. Dapače, sada se u kontekstu Izmjena i dopuna SZ-a /22 koje su stupile na snagu 31.3.2022.g. (rješenje o dosudi ovršni sud donio 31.3.2022.g.) može smatrati da je za razdiobu postignute kupovnine upravo nadležan stečajni sud kao sada nadležan sud. a što je i posljedica činjenice da ovršni sud nije donio rješenje o namirenju i da je prenio sredstva na raspolaganje stečajnom sudu.

U postupku je povodom sukoba nadležnosti donijeta odluka Vrhovnog suda RH broj Gr1 293/16 kojom je određeno da za postupanje nije nadležan Trgovački sud u Zagrebu, već Općinski građanski sud u Zagrebu.

Dokaz: Odluka Gr1 293/16

Pak što se tiče odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske na koje ukazuje drugostupanjski sud, a sada i prvostupanjski sud, sudska praksa nije izvor prava, radi se o pojedinačnim odlukama u drugačijoj pravnoj poziciji, te predmetne odluke nisu obvezujuće za prvostupanjski i drugostupanjski sud. Naime, ako bi pojedine odluke Vrhovnog suda imale takav značaj da predstavljaju obvezujuće postupanje prvostupanjskih i drugostupanjskih sudova koji su neovisni u donošenju odluka i promicanju po potrebi novih obrazloženih pravnih stavova, tada takve odluke postaju „teoremi“ koji se ne preispituju, Vrhovni sud postaje zakonodavno tijelo, a prvostupanjski i drugostupanjski sudovi si oduzimaju svoje legitimno pravo da samostalno i neovisno na temelju činjenica pojedinog predmeta donesu neovisnu odluku. Dapače, odluke Vrhovnog suda na koje ukazuje Visoki trgovački sud u suprotnosti su sa kogentnim odredbama Stečajnog zakona iz čl. 248. i čl. 254. SZ-a (prije čl. 164a i 170. SZ-a) i sa stupanjem na snagu Izmjena i dopuna SZ-a /22 o nadležnosti stečajnog suda, a koje se odredbe u predmetnoj pravnoj poziciji da se sredstva nalaze kod stečajnog suda, moraju lex specialis primijeniti. Dakle, svako postupanje u suprotnosti sa kogentnim odredbama Stečajnog zakona u suprotnosti je sa smislom i ciljem Stečajnog zakona, te posljedično utiče na pravnu nesigurnost.

Konačno, u odnosu na postavljeni zahtjev punomoćnika razlučnog vjerovnika za troškove zastupanja vjerovnika u stečajnom postupku, sukladno odredbi čl. 139. st. 2. troškovi koji za pojedine vjerovnike nastanu njihovim sudjelovanjem u postupku, dakle i troškovi eventualnog punomoćnika, čine tražbine nižeg isplatnog reda te se ne mogu namirivati na teret stečajne mase.

Dakle, kako je opisano potpuno drugačije činjenično stanje u ovom postupku, stečajni upravitelj koji zastupa Stečajnu masu iza CONICO d.o.o. u stečaju, izjavljuje žalbu na rješenje o namirenju iz svih žalbenih razloga određenih Zakonom, te predlaže da drugostupanjski sud ukine predmetno Rješenje o namirenju, te uvažavajući odredbe čl. 98., 164.a i 170. SZ-a (sada čl. 248. i čl. 254. SZ/15) važećeg do 31.8.2015.g. koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja ovršnog postupka, te uzimajući činjenicu da razlučni vjerovnik nije namiren u ovršnom postupku jer u istom nije donijeto rješenje o namirenju, već treba biti namiren tek sada u stečajnom postupku, te uvažavajući sada i Izmjene i dopune SZ/22, preinači rješenje o namirenju na način da se namiruju troškovi unovčenja iz čl. 170. SZ-a (sada 254. SZ-a u iznosu od 7.226,76 EUR, a u preostalom iznosu razlučni vjerovnik ili podredno vrati predmet na ponovno odlučivanje stečajnom sudu.

Stečajni upravitelj:

Zdravko Mitak dipl. oec.